

Publicerad 2012-09-06 19:41 av LenaJohansson

Bakom en strimma månen våldsam, stjärnor släcker mina tårar

när lakanen ger upp vaknar jag till en tom balkong
du väntar där bakom ridån, när allt står still

när röster tystnat och svaren uteblir
räknar jag ut min egen ekvation

det är en drömsanning
inget mer

jag hör ingenting
rösterna i mitt huvud

de skriker ömhet

*

jag ser du väntar på min tomma balkong
med solen i din hand

men den är falsk
det är rundgång

du fabulerar
fantiserar

snöar tystnad
kväver

det som är sant

*

äntligen kommer månen
blodet och sanningen

drömmen om dansen falnar
bleknar bort i panoramat

en solnedgång
jag ej förstår

för jag kan ej se livet
fast jag vet hela historien

i mitt hjärta
där sker under

mirakel
sånt man inte tror först

*

jag står i kulissen
det röda skenet

sammetsdraperierna
rosa mässingslampor

skiner skirt sanningen
du och jag vet

men du talar ej
jag lyssnar efter andetag

du andas än

men har din kärlek dött

för mig

*

hoppet lyser i lanternorna
de vi kallar stjärnorna

bakom en svart strimma
en våldsam måne

tvingar tåget
över fälten

igen, men
det skakar när jag andas

ty tårar är som vulkaner
som bor långt in

månen väcker dem
stjärnorna släcker dem

så vad ska jag mer göra?

*

älska blev en handlingsvara
kärlek, någonting i poesin

de ömma händerna du saknar
i soffan där vi låg

i tystnad även då
men i samförstånd

ögon som som berättade allt
jag vill höra det igen

igen och igen och igen
älskade människa, man

tig ej mer
tala till mig

jag tror jag hör
men definitivt

jag ser

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten